

Intervju: NIKA IVANČIĆ

Pomaknute uloge mi se sviđaju, ali voljela bih glumiti i u predstavama psihološkog realizma

„Mislim da se još uvijek vrlo površno obrađuju ženske teme u teatru, ozbiljan pristup tome nedostaje. Žene bi trebale više pisati tekstove koje tematiziraju stvari koje nas muče iz naše perspektive. Mislim da nam je svima dosta stereotipnih predstava u kojima se sve vrti oko pms-a, menstruacije i muško-ženskih odnosa.” Nika Ivančić za ulogu u predstavi *Realisti* Teatra Exit 2022. godine primila je Nagradu hrvatskog glumišta za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika do 28 godina.

Razgovarala: Katarina Kolega

Energična Puljanka Nika Ivančić, otkako je 2019. završila studij glume u Rijeci, ima pune ruke posla. Glumila je u dvadesetak vrlo različitih predstava u kojima je pokazala širok glumački raspon, a u svojoj kratkoj karijeri osvojila je mnoge domaće i regionalne nagrade. Monodrama *Cabaret Valeska*, njezin diplomski rad, proglašena je najboljom predstavom na 9. BE:FEMONU u Bečeju i na nedavno završenom prvom Zadarskom festivalu monodrame, a na Art Trema Festu u Rumi dobila je nagradu za najbolju žensku ulogu. Više nagrada osvojila je i s predstavom *Realisti* Teatra Exit – primila je Nagradu hrvatskog glumišta za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika do 28 godina (koju dijeli zajedno s ulogom Anite u predstavi *Bog masakra* Istarskog narodnog kazališta), nagrađena je i na 46. Danima satire Nagradom *Sabrija Biser* za najbolju mladu glumicu do 28 godina, istu je nagradu dobila i na 14. Međunarodnom festivalu glumca ZAPLET u Banja Luci, gdje ju je publika proglasila najboljom glumicom večeri, a ovjenčana je i na istoimenom festivalu u Nikšiću za najbolju epizodnu žensku ulogu.

Glumili ste u mnogim institucionalnim i nezavisnim kazalištima u zemlji i inozemstvu, od Pule i Rijeke preko Mađarske i Slovenije, a zagrebačka publika upoznala Vas je relativno nedavno – kada ste zaigrali u Teatru Exit u predstavi *Realisti*. Kako je došlo do suradnje s ravnateljem Matkom Ragužom?

Sasvim slučajno. U Zagreb sam došla iz privatnih razloga i dok sam šetala gradom razmišljala sam kako bi bilo ludo da sad sretnem Nikolu Nedića, kolegu i prijatelja sa studija kojega nisam vidjela jako dugo vremena. Bila sam uvjerena da je to nemoguće, no odjednom se on stvorio ispred mene i rekao mi da priprema predstavu s Matkom Ragužom i da im baš treba glumica. Rekao mi je da se javim Matku, drugi dan sam došla na audiciju i tako sam postala dio njihovog tima.

Rekla bih dio izvrsnog, energičnog glumačkog tima koji, uz Vas i Nikolu Nedića, čine Domagoj Ivanković, Fabijan Komljenović i Rok Juričić. Zagrebačka publika upoznala je petero sjajnih mladih glumaca koji su završili različite glumačke akademije – Fabijan i Rok su diplomirali glumu u Zagrebu, Domagoj u Osijeku, a vi i Nikola u Rijeci. Jesu li se među vama osjetile razlike u glumačkom pristupu tijekom procesa rada?

Imamo isti pristup radu, isto poštovanje prema tekstu, no glumačke tehnike nam se razlikuju. Domagoj Ivanković završio je Akademiju za umjetnost i kulturu u Osijeku, koju trenutačno smatram najboljom u zemlji. On mi je svojim radom pokazao koju je količinu teoretskog i praktičnog znanja usvojio. Fascinantne su mi vještine koje se na toj Akademiji uče – lutkarstvo, ples, pjevanje, gluma. Naučila sam dosta i od Roka i Fabijana koji su imali drugačiji pristup tekstu nego mi ostali. Lijepo je kad na sceni radiš s kolegama koji imaju različita iskustva jer svatko nosi nešto svoje i na taj način jedni od drugih puno učimo.

Vjerujem da ste puno naučili i od Matka Raguža, koji je poznat po cizeliranom radu s glumcima koji vodi do perfekcije.

(<https://hrvatskoglumiste.hr/wp-content/uploads/2023/09/Nika-Ivancic-Hrvatsko-glumiste.jpg>)

Matko glumačku izvrsnost i glumačku vještinu stavlja na prvo mjesto i od njega sam to najviše naučila. U radu s njim na ovoj predstavi stekla sam neka znanja koja nisam prije imala. Na Akademiji u Rijeci nismo se stigli baviti baš svim glumačkim umijećima i drago mi je da sam neke od tih prošla u radu na *Realistima*. Primjerice, sada pripremamo novu predstavu, *Forever young*, u kojoj ima elemenata klaunerije i *slapsticka*, što je izuzetno teško i zahtjevno, no uz dobro vodstvo sve se uspije svladati i naučiti. U tome nam pomaže i koreograf Alen Čelić koji je sjajan pedagog. S njim je uvijek zadovoljstvo glumiti i maštati. U radu s Matkom puno sam naučila i o sebi,

pomakla sam neke svoje granice, osvijestio mi je osjećaj za vrijeme i ritam – tzv. *tajming*. Matko jako dobro osjeća kada je kriva dinamika i ritam, kada scena pada i zato za *Realiste* i dalje imamo probe, neprestano glancamo i poboljšavamo predstavu.

Nika Ivančić, Jure Karas, *Realisti*, red. Matko Raguz, Teatar EXIT, 2022.

Čini mi se da Vam to nije problem jer, evo već se približavate stotoj izvedbi, a još uvijek prštite nevjerojatnom energijom i svježinom. Imam osjećaj da baš uživate izvoditi ovu predstavu.

Potpuno uživamo jer je predstava živa, stalno se mijenja, što nas drži u napetosti. Zbog kabaretskog stila morate neprestano biti prisutni. Štogod da se dogodi, morate brzo reagirati i uvijek je uzbudljivo. Svaki put se svi zajedno veselimo igrati je. Nema boljeg od toga kad je dobra atmosfera na probama, a ovdje je atmosfera fantastična. Volim red, rad i disciplinu, kolegijalnost i ozbiljnost pristupa poslu, ali isto tako volim i zezanciju i dobru šalu. Ovdje se sve to poklopilo. Mnogo radimo, ali se mnogo i šalimo i to je stvarno savršeno. I vjerujem da se to osjeća u našoj izvedbi.

Tumačite više likova – reciklažnu fašističku policajku, znatiželjnu susjedu, nesnosnu suprugu, bolju polovicu ljubomornog bračnog para... Imate li jedan koji Vam je draži od ostalih?

Moram priznati da mi se najviše sviđa Susjeda. Taj je lik gradio svatko od nas – kolege su mi dosta toga sugerirale i predložile i njihove sam savjete rado prihvaćala. Na taj način stvorila sam lik koji mi je silno drag. Iako Susjedu ja tumačim, ona je naš zajednički lik, što mi je prekrasno. I obožavam igrati tu scenu s Domagojem Ivankovićem koji je toliko silno duhovit da se svaki put moram jako potruditi i koncentrirati kako ne bih pukla od smijeha.

Nagradu hrvatskog glumišta za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika do 28 godina dobili ste za uloge u *Realistima*, ali i za ulogu majke Anite u predstavi *Bog masakra* Renate Carole Gaticice koju ste radili u Istarskom narodnom kazalištu u Puli. Ta je uloga zahtijevala nešto sasvim drugačije – veću psihološku iznijansiranost.

Divno mi je što sam nagradu dobila za dvije toliko različite predstave. *Bog masakra* je, za razliku od *Realista*, čisti realizam. Zahvalna sam redateljici Renati Caroli Gatici što mi je dala priliku da tumačim ulogu majke, jedan zreli lik, jer uglavnom dobivam uloge mladih djevojaka ili djevojčica. Ovdje sam odjedanput morala tumačiti odrasliju ulogu, stariju od sebe.

U početku sam se toga dosta bojala, mislila sam da nisam dorusla zadatku, no na kraju sam samoj sebi dokazala da sam itekako spremna za takav pothvat i da ne treba sebe podcjenjivati. Svaki glumac je sposoban za raznovrsne glumačke istupe samo ako mu se pruži takva prilika. Tako da sam izuzetno sretna što nagradu dijelim za te dvije uloge, jer one pokazuju moj raspon. Pomaknute uloge mi se jako sviđaju, ali voljela bih dobiti više prilike i u predstavama psihološkog realizma.

Jedna od takvih predstava je *Tko se boji Virginije Woolf?* Lenke Udovički u kojoj ste tumačili Honey. Partneri na pozornici bili su vam sjajni Katarina Bistrović Darvaš, Milan Marić i Martin Grđan u alternaciji te Rade Šerbedžija, maestralan glumac i Vaš profesor na Akademiji. Kako Vam je bilo glumiti s profesorom?

Divno! Silno sam mu zahvalna što me primio na Akademiju i na prilici koju mi je dao da zaigram s njim na pozornici. Moram priznati da u toj predstavi moram biti jako koncentrirana jer u protivnom razmišljam o tome kako je Rade Šerbedžija sa mnom na pozornici i to mi je toliko nevjerojatno da se moram uštipnuti. U nekim trenucima to mi se čini nadrealno. Kad je on na sceni, u tom svom zanosu, to je jedna čarolija koja se ne da opisati, a svi je osjećamo – i publika i glumci koji su s njim na sceni. Od njega sam puno naučila na studiju, ali i na pozornici. Moram istaknuti da smo puno naučili i od njegove supruge Lenke, koja je ujedno i režirala ovu predstavu. Mi smo im bili prva generacija, na neki način pokusni kunići. Oni su učili na nama, mi smo učili od njih i na kraju su nam mnogo toga dali. Mogu danas reći da u mojoj generaciji ima nekolicina nas koji dosta radimo u struci, što je za trenutačno stanje u glumačkim krugovima u Hrvatskoj poprilično dobro.

Osjećate li ipak svojevrsnu inferiornost u odnosu na zagrebačku Akademiju?

Rekla bih da se osjeća superiornost zagrebačke Akademije, njezina dominacija nad ostalima i zabluda da je ona bolja od ostalih. A nije baš tako. Svaka akademija ima svoje dobre i loše strane i na svakoj ćeš nešto naučiti. Mi smo jedna mala, pomalo iskompleksirana zemlja, sve nam je centralizirano u glavnom gradu, a ostatak Hrvatske je kulturno zapostavljen. Nije to samo pitanje akademija, nego općenito kazališta. Ostala kazališta su inferiornija u odnosu na zagrebačka po pitanju ljudi, resursa, umreženosti s festivalima, gostovanja i dr. To nije dobro ni za koga. Moram priznati da sam i sama imala osjećaj manje vrijednosti. Stalno sam se pitala jesam li dovoljno dobra za Zagreb, hoće li me tamo dobro prihvatiti. Na kraju sam se toliko bojala Zagreba da sam glumila svugdje, osim u Zagrebu. A onda su došli *Realisti* koji su razbili taj strah i zahvaljujući kojima sam promijenila mišljenje.

Uistinu ste svugdje glumili – u Rijeci, Puli, Zadru, Ljubljani, Mađarskoj. Zanimljivo je da ste u Slovenskom mladinskom gledališću glumili na slovenskom. Je li Vam bilo lako svladati jezik?

Moram priznati da mi nije bio problem svladati jezik i da mi je glumiti u Slovenskom mladinskom gledališću bilo apsolutno ostvarenje snova. Redatelj Matjaž Pograjc radio je u riječkom HNK-u predstavu *Put oko svijeta u osamdeset dana* nakon koje je mene i kolegu Juricu Marčeca pozvao da postanemo dio njegove trupe. Dvije godine radili smo s njim predstave, sve do pojave korone, i to mi je do danas ostao najljepši period života jer volim putovati i upoznavati druga kazališta te surađivati s novim zanimljivim kolegama. S nama je radila lektorica koja nam je objasnila sve naglaske, a pritom sam pohađala jezičnu gimnaziju i mogu lako svladati strane jezike. Tako da sam slovenski dosta lako usvojila, makar mi je u početku bilo dosta stresno. Na kraju publika uopće nije primijetila da nismo Slovenci. Tek su nakon predstave shvatili da smo Hrvati. To mi je iskustvo bilo baš lijepo i držim ga još uvijek vrlo blizu srca.

Jurč Karas, *Realisti*, red. Matko Raguž, Teatar EXH, 2022.

Vjerujem da je slovenski bilo puno lakše svladati nego mađarski. Kakvo Vam je bilo iskustvo igrati predstavu *Sjećanje gradova* u Budimpešti? O kakvom je projektu bilo riječ?

Sjećanje gradova nastalo je kao koprodukcija između Studia K Szinhaz i HKD-a na Sušaku u Rijeci. Naš nekadašnji profesor pokreta Edvin Liverić pozvao je kolege Ninu Sabo, Denija Sankovića i mene da sudjelujemo u tom projektu. Predstava se bavila periodom velike migracije početkom 20. stoljeća iz Europe u Ameriku te poveznicom između Budimpešte i Rijeke, nekadašnjih velikih pomorskih luka kroz koje ste tih godina jednostavno morali proći kako biste stigli u obećanu zemlju. Proces je bio zanimljiv jer nisu svi mađarski glumci u ekipi poznavali engleski jezik, a predstava se igrala na mađarskom i hrvatskom jeziku, s elementima talijanskog, francuskog, njemačkog i raznih mađarskih i hrvatskih dijalekata. U svakom slučaju bilo je zahtjevno igrati, posebice kada ne razumijete prijašnju repliku – tzv. šlagvort vašeg partnera na sceni. No nakon nekog vremena navikli smo se jedni na druge i sporazumijevali smo se na sve moguće načine. Mađarska ekipa je bila fantastična prema nama, na sceni su briljirali, bilo je zadovoljstvo gledati i učiti od njih.

Edvin Liverić ujedno je bio i Vaš mentor na diplomskoj predstavi. Za diplomu napravili ste vrlo zanimljivu monodramu o gotovo nepoznatoj njemačkoj performerici Valeski Gert. Kako ste došli na tu ideju i kako znate za Valesku?

Za završni rad na trećoj godini Akademije htjela sam napraviti nekakav kabaret. Kabaretska forma me oduvijek silno privlačila, mislim da mi ona jako dobro pristaje, a kao dijete bila sam opsjednuta filmom *Cabaret*. Kad sam to rekla profesoru Liveriću, on je odmah uzviknuo: „Imam nešto savršeno za tebe!“ I tada mi je otkrio meni nepoznatu umjetnicu, Valesku Gert. Počela sam tražiti sve što postoji o njoj. Edvin me uputio na snimke koje postoje na internetu pomoću kojih smo gradili predstavu. Ona je bila glumica, izvođačica, performerica koju bismo danas mogli zvati *prabakom performansom*. Postavila je temelje toj umjetnosti. Nadahnula je mnoge umjetnike poput Jacksona Pollocka, Tennesseea Williamsa, Klause Kinskija, Davida Bowiea, i mnoge druge, posebice plesače suvremenog plesa, a čak je i bila nadahnuće mladima tokom britanskog punk pokreta. Bila je izuzetno revolucionarna. Nastupala je dvadesetih i tridesetih godina prošlog stoljeća, ponajviše u kinu, u stankama filma, a njezine su izvedbe za to vrijeme bile potpuno šokantne i izazovne. Kad sam ih vidjela na internetu, znala sam da je to – to.

Koliko je Vama bila nadahnjujuća?

Izuzetno. Puno sam naučila od nje, jer ono što je govorila o umjetnosti vrijedi za sva vremena. Smatrala je da je na sceni jedino realna i bitna magija koja dolazi od izvođača i ako umjetnik nema tu magiju, taj x faktor, to nešto, ništa na sceni nije istinito i ne može ga spasiti nikakva tehnologija. Dobar glumac mora imati neku intuiciju koja sija iz njega, bez toga nema ništa.

Cabaret Valeska, autorski projekt Edvina Liverića i Nike Ivančić
Akademija primijenjenih umjetnosti u Rijeci, 2017.

Izvršno ste utjelovili staricu koja se prisjeća mladih dana. Njezine godine posebice ste istaknuli u tijelu. Kako to da ste se odlučili za ekspresionističku izvedbu?

Takva je bila Valeska. Ja sam doslovno skinula njezine pokrete, manire, facijalne ekspresije, sašili smo kostim koji je nosila posljednjih godina, htjeli smo da bude što autentičnije. Valeska je nosila ekspresivnost u sebi, a nosim je i ja. Zato sam znala, čim sam je vidjela, da moram raditi predstavu o njoj. I za sada mi je to najdraža predstava na kojoj sam ikada radila. Naravno, zbog toga jer je *Cabaret Valeska* naš autorski projekt, na neki način naša *beba*.

Zahvaljujući Vašoj izvedbi upoznali smo jednu gotovo zaboravljenu, a važnu umjetnicu. Nastupali ste s tom predstavom na nekoliko festivala, osvojili ste više nagrada. Kako vidite njezin daljnji put?

Obožavam tu predstavu i stvarno bih je voljela što više i češće igrati. Posvuda. Voljela bih pronaći kazalište koje bi me uvrstilo u svoj repertoar. Za sada sam s kolegom Lovrom Ivankovićem osnovala

umjetničku organizaciju Slomi nogu pa planiram preko nje u budućnosti nuditi predstavu gdje god je to moguće. No, biti dio nekog kazališta bilo bi idealno. Voljela bih je što češće igrati kako bi što više ljudi saznalo za nju jer Valeska zaslužuje da cijeli svijet zna za njen doprinos.

Što Vas toliko privlači kabaretskoj formi?

Prije svega volim taj spoj glazbe, plesa, glume, klaunerije, šarmantne duhovitosti i političke provokativnosti. Volim komunikaciju s publikom, pomalo ih podbadati, razbijati četvrti zid, unositi u lice probleme, osobito one koji su vrlo škakljivi. Oduvijek me to zanimalo. Ako govorimo o nekom tradicionalnom viđenju glumica kod nas, u većini se slučajeva ne očekuje da se glupiraju, krevelje i da na neki način budu ružne na sceni, a meni je uvijek bilo zabavno razbijati te neke stereotipe, ići u kontru, šokirati ljude. Volim taj osjećaj i uživam gledati reakcije publike.

O kojim problemima mislite da je važno govoriti?

Mislim da se još uvijek vrlo površno obrađuju ženske teme u teatru, ozbiljan pristup tome nedostaje. Žene bi trebale više pisati tekstove koje tematiziraju stvari koje nas muče iz naše perspektive. Mislim da nam je svima dosta stereotipnih predstava tipa *Žene su s Venere, muškarci su s Marsa*, da se sve samo vrti oko pms-a, menstruacije i muško-ženskih odnosa. Kosa mi se diže na glavi kad čujem sa scene rečenice: *muž me živcira ili prokleta žena*. Žene su toliko kompleksna bića, imaju dubok unutarnji život i biti žena u društvu je vrlo slojevito. Nosimo transgeneracijske traume još od svojih baka i prabaka, od odrastanja pod palicom patrijarhata i šovinističkog odgoja. O tome treba puno više razgovarati. Ženska glumačka trupa iz Rijeke pod imenom Igralke sjajan su primjer toga kako se o ženskim temama treba pričati i kako ih se može uspješno postaviti na sceni. Toplo preporučam svima da pogledaju njihove predstave.

Od mnogih problema koji se u *Realistima* obrađuju vrlo duhovito, koje smatrate najvažnijima?

Najvažniji su mi šovinistički monolozi. Prvi monolog sadrži najvažniju temu – nonšalantni rasizam koji je posvuda prisutan. Strašno mi je s kojom lakoćom ljudi pokazuju svoje pravo lice, osuđuju druge, kako se odnose prema stranim radnicima koji rade poslove koje nitko drugi ne želi raditi. I to za vrlo male novce. Najveća istina o našem narodu sadržana je u rečenici: *Nemam ja ništa protiv migranata, ja sam samo realist*. Tragično je i ono što se govori o ženama – grozno i važno za izgovoriti.

U *Realistima* i predstavi *Cabaret Valeska* uloge kreirate na temelju fizičkih transformacija. Mislite li da u našoj sredini nedostaje fizičko kazalište?

Fizičko kazalište me silno zanima, jako mi je primamljivo, a vrlo ga se rijetko postavlja. Zanima me i suvremeni ples i u tome bih se također htjela okušati i voljela bih da ima više takvih predstava. Općenito su suvremeni ples i fizički teatar zapostavljeni kod nas, iako ima apsolutno genijalnih ljudi koji se time bave. Potrebno je educirati publiku, ali i trenutnu vlast kako bi se povećalo razumijevanje i ponajviše financiranje takvih predstava.

Zapravo Vam leže te pomaknutije uloge.

Istina. U njima se stvarno osjećam kao riba u vodi. I silno volim apsurd. U zadarskom nezavisnom kazalištu Drama plus igrala sam s kolegom Lovrom Ivankovićem u Ionescovoju *Instrukciji*. To je bila divna predstava u kojoj sam uživala. Što čudnije i apsurdnije, za mene je bolje. Ima nešto u tome kad vam u početku apsolutno ništa nije jasno, a opet vam je u isto vrijeme sve jasno. Privlači me ta začudnost, mrak koji čuči u čovjeku, nešto skriveno u nama. Ionesco je o tome fantastično pisao. Ništa nije povezano, a opet te intuicija vodi i stvara poveznice. Nekada treba razum i logiku pustiti sa strane i jednostavno se prepustiti tekstu i komadu koji vas vodi. Volim takve izazove. Međutim, ne bih voljela da me strpaju u određene ladice i da samo tumačim takve likove jer volim i psihološki realizam. Jako volim psihologizirati, u privatnom životu možda čak i previše. Volim kopati po sebi, po drugima i nadam se da ću dobivati prilike igrati razne kazališne komade, od klasičnih do modernih dramskih uloga.

Koje biste uloge voljeli dobiti?

Primjerice od klasičnijih djela oduvijek me privlačila Sonja iz *Ujaka Vanje*. Čehovljevi su likovi, kad se malo dublje uđe u njih, izuzetno komični, što se na prvu ruku ne bi reklo. Tu bih ulogu silno htjela tumačiti. A najdraže djelo mi je *Tramvaj zvan žudnja* i jednog dana, kad budem nešto starija, voljela bih igrati ulogu Blanche Dubois. Očito je da volim te slomljene i duboko nesretne likove na sceni. Ne znam što to govori o meni dođuše (*smijeh*).

U jednom ste intervjuu izjavili da Vam je najteža uloga koju ste ikada dobili djevojka Maša Artuković iz predstave i filma *Egzorcizam* redatelja Dalibora Matanića. Je li još uvijek tako i zašto Vam je bila toliko zahtjevna?

I dandanas mi je to najzahtjevnije što sam ikada radila. Iako sam glumila i prije toga, od te predstave brojim sve ostale. Ona je bila moj prvi veliki kazališni zalogaj. Tek kad smo sa svime završili i kad su nam se slegli dojmovi, shvatila sam koliko mi je fizički i psihički bilo teško. Dok smo radili bili smo u nekakvom bunilu i nismo toga bili svjesni. Radili smo k'o manijaci, nismo imali vremena ni o čemu razmišljati, paralelno smo snimali film i radili na predstavi, a uloga je bila ogromna. Dok smo radili, ništa mi nije bilo teško. Na generalki sam čak i pala i završila na hitnoj pa sad imam šav na bradi, bila sam sva u modricama. Svi smo bili uništeni, no radili smo s guštom. Kad nam je Matanić predložio da odmah snimimo film, svi smo pristali, makar smo znali da za to nećemo biti plaćeni. Film smo radili iz čiste ljubavi s minimalnim budžetom. Snimali smo s jednom kamerom, ništa nismo imali i to je stvarno bilo jedno ludo iskustvo koje ni za što na svijetu ne bih mijenjala. Mislim da je to jedna od boljih uloga koju sam napravila i baš mi je žao što se predstava nije dovoljno dugo zadržala na repertoaru i što je mnogi nisu uspjeli vidjeti. Mislim da je trebala imati duži vijek trajanja, pogotovo što se hororci vrlo rijetko uprizoruju u kazalištu. To je bilo nešto drugačije i novo. Ali eto, to je tako u našem poslu – neke predstave dugo žive, a druge se vrlo brzo ugase.

Cabaret Veseska, autorski projekt Ivana Liverića i Nike Ivančić,
Akademija primijenjenih umjetnosti u Rijeci, 2017.

„Cabaret Valeska, autorski projekt Edvina Liverića i Nike Ivancić, prikazuje njezinu umjetnost.“ Rijeci, 2017.

Dobili ste ulogu u filmu *Hotel Pula* koji govori o Vašem gradu devedesetih godina. Jeste li doznali o Puli nešto novo što još niste znali?

Bilo mi je vrlo zanimljivo sudjelovati u tom filmu jer sam radila istraživanje među svojim ukućanima. Ispitivala sam mamu, tetku, ujaka o njihovoj mladosti, kakvu su glazbu slušali, gdje su izlazili, što se pilo, jesu li osjetili rat, jesu li imali izbjeglice u školi. Tijekom naših razgovora dobila sam obrise jedne Pule koju ne poznajem. Osim toga doznala sam mnoge pojedinosti o svojim bližnjima koje nisam znala i vjerojatno mi nikada ne bi palo na pamet postaviti takva pitanja da nije bilo tog filma.

Imate iskustvo snimanja filmova i stvaranja kazališnih predstava. Što Vam je draže?

Scena je za mene sveto mjesto. Po tome se kazalište i film najviše razlikuju – po tom mjestu u koje se iznova možeš vratiti, na kojemu dolazi do izražaja tvoja duhovnost. Film je leteći, stalno mijenja lokacije i samim time zahtijeva drugačije procese i pristupe radu. Kad dolazim u kazalište, to je poput rituala. Dolazim na sveto mjesto prema kojem gajim ljubav i poštovanje, na njemu izlazi ono animalno, iskonsko, istinsko u nama, sve ono što gluma jest i za čim težimo i to mi je jako lijepo. I iako obožavam film kao gledateljica i kao glumica, i naravno nadam se mnogim novim filmskim pothvatima, kazalište će uvijek biti moja prva ljubav.

U Puli ste kao djevojčica pohađali satove plesa i baleta u Pionirskom domu kod koreografkinje i balerine Slavice Šenk, koju također često u intervjuima spominjete kao ključnu osobu koja je u Vama prepoznala dar za glumu.

Ona mi je jako važna osoba u životu. Vodila je balet, ali u jednom je trenutku otvorila i dramsku sekciju, pa sam se nakon plesa prebacila na dramsku u koju sam se potpuno zaljubila. Slavica ja bila *stara škola* – učila nas je redu, radu i disciplini. S nama je radila vrlo ozbiljno i profesionalno i do danas mi je to najveća škola koju sam prošla. Zahvalna sam joj za sva iskustva koja mi je prenijela; očeličila me, u mene je usadila to poštovanje prema sceni. Izuzetno sam joj zahvalna na svemu što mi je pružila i vjerujem da sada negdje gore s neba prati što radim i nadam se da je ponosna na mene.

Cabinet Valeska, autorski projekt Edvina Liverića i Nike Ivančić, Akademija primijenjenih umjetnosti u Rijeci, 2017.

Mnogo glumaca iz Pule išlo je u Dramski studio Istarskog narodnog kazališta. I vi ste bili njegova polaznica, nakon Pionirskog kazališta. Koliko su Vam te godine provedene na dramskoj bile važne za daljnju karijeru?

Izuzetno su mi bile važne. Uz Slavicu, najvažnija osoba u mom životu je moj dramski pedagog Aleksandar Bančić. On i njegova kolegica Marijana Peršić postavili su nam temelje profesionalizma, glume, odnosa prema kazalištu, jednih prema drugima. Svi smo bili silno povezani i svi smo na kraju završili, i to vrlo uspješno, u nekom području kulture. Zahvaljujući Aleksandru doznala sam da kazalište može biti provokativno, da ima snagu mijenjati društvo. Do tada sam imala viziju kazališta iz holivudskih filmova i mjuzikala – za mene je ono bilo lepršavo, svjetlucajuće, blistavo. Aleksandar nam je pokazao nešto drugo, dublje, važnije. Radio je s nama Brechta i Boala, svake smo godine radili predstave s profesionalnim glumcima koji su mi danas kolege i to su mi bile i ostale najljepše godine u životu. Iz tog srednjoškolskog razdoblja čuvam najljepše uspomene.

Nakon prošlosti, vratimo se u sadašnjost. Rekli ste da pripremate u Teatru Exit novu predstavu *Forever young*, a nedavno ste zaigrali i u *Žar ptici* u dječjoj predstavi *Dnevnik Pauline P*. To je jedna od rijetkih uloga koju ste dobili putem audicije. Smatrate li da bi ih kazališta češće trebala organizirati?

Tako je. U Teatru Exit trenutno kuhamo novu predstavu zbog koje sam jako uzbuđena jer spaja glazbu, ples i glumu, a ja sam veliki zaljubljenik u mjuzikle pa mi je to ostvarenje snova. Predstava *Dnevnik Pauline P* nastavlja dalje s novom glumačkom postavom. Bilo je ludo uskočiti u ikoničnu dječju predstavu s dugom tradicijom. I još je ljepše kada znate da ste ulogu dobili na audiciji, bez veza i poznanstva. Po mom mišljenju cijela bi istočna Europa trebala preuzeti zapadnjački sustav funkcioniranja u kulturi. Tamo ne postoje ansambli u kazalištima, samo audicije. Nažalost, ni jedan sustav nije savršen. Postoje problemi u jednom i drugom, najbolje bi bilo osmisliti neki sasvim novi sustav koji bi spajao ta dva principa, a možda se netko jednog dana i dosjeti te savršene opcije.

Točno. Godinama se o tome govori, no nitko još nije ništa konstruktivno predložio. Tko zna, možda će netko iz Vaše generacije to učiniti. S obzirom na to da ste u *Žar ptici* ušli u predstavu koja već dugo igra, jeste li imali svojevrсну tremu ili strah? Kakva je Vaša Paulina P.?

Apsolutno. Strašno sam se bojala da ne iznevjerim sebe, kazalište, kolege, pa još na sve to imate i prijašnju verziju predstave kojoj morate parirati i na neki način ispoštovati tu najdugovječniju dječju predstavu u Hrvatskoj. Mislim da bi svatko na mom mjestu osjećao tremu i veliku odgovornost prema tom zadatku. Imala

sam veliku sreću da je cijela ekipa predstave, od redateljice Snježane Banović do garderobijerki u kazalištu, bila sjajna prema meni. Proces je prošao lako i bez problema, uživala sam u svakom trenutku. S takvom ekipom koja vam pruži potporu i prigrlji vas svim srcem, sve je moguće.

Što biste u bližoj budućnosti voljeli napraviti?

Trenutno spremam predstavu na nezavisnoj sceni baziranu na djelima Janka Polića Kamova s redateljem Gabrijelom Lazićem, također Puležanom i bivšim INK-ovcem. Okupio je sjajnu glumačku i autorsku ekipu s kojom je bio najveći gušt ikada surađivati. Sav materijal predstave bio je gotov nakon dva tjedna, sada nas samo čeka spajanje scena i nadam se da smo do prosinca spremi za premijeru. A što se mojih solo ambicija u budućnosti tiče, osim nove monodrame koja bi bila bazirana na intimnijim materijalima nego što je bila Valeska, u zadnje vrijeme se sve češće vraćam *dragu*. Oduvijek me zanimao taj način izražavanja jer igranje s rodnim ulogama mi je od malena bilo nešto s čime sam voljela koketirati. Tako da se planiram u sljedećih nekoliko godina ozbiljnije pozabaviti tim umjetničkim izričajem. Držite mi fige da mi prođe za rukom.

Veselim se svakom Vašem novom projektu i želim Vam puno sreće!

©Katarina Kolega, Hrvatskoglumiste.hr, objavljeno 15. rujna 2023.

Tekst je objavljen uz potporu AEM u okviru projekta poticanja novinarske izvrsnosti. Dopušteno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.

Nika Ivančić na dodjeli Nagrade hrvatskog glumišta 2022. godine